



JACINT VERDAGUER

(Folgueroles , 17 maig 1845 – Vil·la Joana de Vallvidrera, 10 juny 1902)

Commemoració del 124è aniversari del seu traspàs

Barcelona, cementiri de Montjuïc, diumenge, 14 de juny de 2026

Programa

- ▶ **A les 9 del matí. Autocar al cementiri: sortida de Plaça de la Universitat, cantó de baix.**
- ▶ **Cementiri de Montjuïc. Ofrena floral a la tomba del president Macià.** Música, paraules i poesia per al president estimat pel poble “que fou capaç de lligar, per primer cop, la catalanitat i l'emancipació de les classes populars”.
- Recorregut poètic i patriòtic per les tombes de **Joan Salvat Papasseit i Josep Maria Folch i Torres, el Dr. Robert i Apel·les Mestres, Josep Maria Batista i Roca...**
- ▶ **A les 12: Homenatge al poeta Verdaguer a la seva tomba** (Via Sant Joan, Agrupació 9a. A)
- ▶ Presentació i benvinguda: **Josep Maria Farré i Imma Andinyach.**
- ▶ Ofrena floral: - **Ajuntament de Barcelona**
 - **Centre Excursionista de Catalunya**
 - **Indrets del Record**
 - **Entitats de Folgueroles: Ajuntament, Fundació Verdaguer, Amics de Verdaguer de Folgueroles.**
- **Fulcite me floribus. Cobriu-me de flors, / que d'amors me moro...**
- ▶ “El cant dels ocells” interpretat al violoncel per **Miquel Sala i Claveras**, de Vic.
- ▶ **El Poble que Canta: El cant dels ocells** amb lletra de **Jordi Bilbeny**, director **Jordi Llobet**.
- ▶ Reconeixement de Folgueroles, poble natal de **Jacint Verdaguer**:
 - **Xavier Roviró**, alcalde de Folgueroles (2019-2023), folklorista i estudiós de Verdaguer.
 - **Jordina Boix**, directora de la Fundació Jacint Verdaguer, i de la Casa Museu Verdaguer.
 - **Joan Vilamala** vicepresident d'Amics de Verdaguer, lingüista, estudiós de Verdaguer.
- ▶ **L'emigrant, interpretat pel baríton Salvador Molins.**
- ▶ **Centre Excursionista de Catalunya**, entitat que enguany honora *Verdaguer Excursionista*.
 - Paraules d'**Eduard Cayón Costa**, president del Centre Excursionista de Catalunya.
- ▶ Cloenda de l'acte: **Joan Alberich**, hel·lenista. *Verdaguer i Gaudí: les hespèrides de l'Atlàntida*.
- ▶ **El Poble que Canta: La Balanguera, La Moixeranga d'Algemesí i Cant d'Els Segadors.**
- ▶ **Indrets del Record.** Obsequi als assistents d'un opuscle de record.
- ▶ A 2/4 de 2, acabat l'acte, sortida de l'autocar per anar al dinar de germanor al cor de la ciutat.

Col·laboració:



* **Ajuntament de Barcelona:** Equip de so.



Direcció del Cementiri de Montjuïc:

* Neteja tot l'any i enjardinament de la tomba de Verdaguer.

* Servei d'una carpa i cadires per a seure la gent gran.

A les 9 del matí, Sortida de l'autocar: A la Plaça de la Universitat, cantó de baix.

A les 2: Dinar d'amistat al cor de Barcelona, la ciutat viscuda i cantada per Verdaguer.

Tarda: Passeig per davant de llocs on féu estada Verdaguer entorn de la Rambla.

Import: Autocar- ruta i dinar: 47 €

Inscripcions: Indrets del Record- indretsdelrecord@gmail.com - Telèfon: 93 317 84 68



Fulcite me floribus

*Cobriu-me de flors,
que d'amors me moro
Cobriu-me de flors,
que em moro d'amors;*

Jacint Verdaguer. Idil·lis i cants místics (1879).



Poble que canta, poble que avança!!!!

Una colla de cantaires de diversos corals vàrem començar l'11 de Setembre de 2009 entonant cants patriòtics a la **manifestació de Barcelona "Per un estat propi"**, i també a **Arenys de Munt** el 13 de setembre en el **Primer referèndum per la independència**. La idea és anar aplegant cantaires de corals dels Països Catalans que desitgin la independència del país, i participar, amb la veu cantant, a diversos esdeveniments amb l'objectiu de donar alegria i energia positiva al nostre procés cap a la independència, perquè estem convençuts que un poble que canta és un poble que avança. (Ja en som més de 1.100 cantaires connectats).

La Balanguera, La Muixeranga, Els Segadors

Aquests tres himnes actuen com a símbols culturals i nacionals compartits arreu dels Països Catalans. Representen el lligam històric, les arrels populars i el sentiment d'identitat de tot el domini lingüístic català.

1. La Balanguera (Mallorca) Poema escrit el 1903 per l'escriptor mallorquí **Joan Alcover**, es basava en una antiga cançó popular mallorquina. El compositor català **Amadeu Vives** la va musicar l'any 1925, i va ser interpretada per primera vegada el **29 de maig de 1926 al Palau de la Música de Barcelona**.

Reconeixement: L'any 1996, el Consell Insular de Mallorca la va declarar oficialment himne de Mallorca. La lletra tracta sobre el pas del temps, la vida i la saviesa popular, representada per la figura mitològica d'una filadora.

El divendres, **29 de maig de 2026**, va ser una diada històrica. A les 12 del migdia la gairebé totalitat dels **centres d'ensenyament de Mallorca** varen cantar **La Balanguera**.

A les vuit del vespre, **tot Mallorca va sonar a una veu per cantar La Balanguera**.

Milers i milers de persones, convocades per l'**Obra Cultural Balear**, ompliren places i carrers dels nostres pobles i ciutats en un acte de compromís amb la nostra llengua i cultura. Mallorca: un poble, una veu.

2. La Muixeranga (País Valencià) És una dansa i un conjunt de torres humanes molt lligades a les tradicions religioses, documentada a la localitat d'**Algemesí** (la Ribera Alta) des de principis del segle XVIII (cap al 1733). La melodia és de caràcter molt antic, interpretada tradicionalment amb dolçaina i tabal.

Reconeixement: És un dels elements més destacats de la Festa de la Mare de Déu de la Salut d'Algemesí, **declarada Patrimoni Immaterial de la Humanitat per la UNESCO**.

S'ha convertit en un símbol d'identitat i germanor àmpliament reconegut.

3. Els Segadors (Catalunya) El seu origen es remunta a la Guerra dels Segadors (segle XVII). La lletra actual, basada en la tradició oral, va ser escrita pel poeta i periodista **Emili Guanyavents**, que va guanyar el concurs convocat per la revista **La Nació Catalana** l'any 1899. La versió musical més arrelada va ser harmonitzada pel compositor **Enric Morera**.

Reconeixement: L'any 1993, el **Parlament de Catalunya** va aprovar una llei declarant-lo oficialment l'**Himne Nacional de Catalunya**.



Verdaguer i Gaudí: les hespèrides de l'Atlàntida.

Joan Alberich i Mariné (Reus, Baix Camp, 1944) Hel lenista.

Llicenciat en filologia clàssica (Universitat de Barcelona, 1968). Ha estat catedràtic de grec en diversos instituts de batxillerat i professor associat de Filologia Grega a la Universitat

Autònoma de Barcelona. Ha traduït diverses obres clàssiques gregues i és autor de diversos treballs de lingüística i lexicografia grega i llatina. S'ha dedicat sobretot a la pedagogia de les llengües clàssiques i és autor de diversos manuals per a l'aprenentatge de la cultura clàssica.

En col·laboració amb Montserrat Ros, ha publicat *La transcripció dels noms propis grecs i llatins* (1993), única obra de referència en aquest camp.

És traductor de diverses edicions dels clàssics: d'Homer, la *Iliada* (1996) i l'*Odissea* (1998); d'Eurípides, *Medea* (1990), *Hipòlit* (2002) i *Les Bacants* (2006), i de Plató, *Apologia de Sòcrates* i *Critó* (2000), versions que han contribuït a la divulgació dels clàssics en català.

De la seva tasca de traductor destaquen les seves versions en prosa de la *Iliada* i l'*Odissea* d'Homer que han tingut una àmplia difusió especialment en l'àmbit docent i de divulgació, fruit de la seva combinació d'un llenguatge proper i del respecte a l'original. Ha traduït també obres d'Eurípides, Plató i Marc Aureli, de qui cal destacar la seva versió de les *Meditacions*, escrites originàriament en grec koiné.

Forma part de consell de direcció de la Fundació Bernat Metge, per a la col·lecció de clàssics de la qual és autor de les anotacions dels volums I, II i III de la traducció de Montserrat Ros de la *Iliada* i dels volums corresponents a l'edició anotada de la traducció de l'*Odissea* de Carles Riba.

Ha estat el director, juntament amb Francesc J. Cuartero i Iborra, de l'elaboració i publicació del *Diccionari Grec-Català* (2015).

L'Atlàntida (poema èpic universal)

“L'Atlàntida va representar per Mossèn Cinto vint anys de gestació i va assolir un èxit immediat i ressonat (fou traduït ràpidament a nombroses llengües i representà per Verdaguer el seu reconeixement popular i acadèmic. L'Atlàntida és un poema de tall clàssic, colossal, on el veritable heroi és la natura, personificada en Hèrcules, que encarna les seves forces creadores i destructores.”

Verdaguer, font d'inspiració

El 17 de maig, prop passat, a la **Festa Verdaguer de Folgueroles**, a l'ofrena floral que vàrem fer al monument al poeta, el professor de grec **Joan Alberich**, ens va parlar de com Verdaguer amb la seva obra *L'Atlàntida*, va inspirar a Gaudí per fer la porta d'entrada del palau de Pedralbes de l'industrial Eusebi Güell.

Güell, Gaudí i Verdaguer

Eusebi Güell i Bacigalupi (Barcelona, 15 de desembre de 1846), industrial i mecenes.

Güell i Gaudí, catalanistes tots dos, durant 35 anys, fins l'any 1918, en què Güell va morir, la relació entre ells es va mantenir forta i es va traduir en diverses realitzacions. Eusebi Güell va ser en part el seu mecenes, tot i que tan sols era sis anys més gran que Gaudí, però comptava amb una fortuna, ja que havia heretat els negocis del seu pare i, a més, s'havia casat amb Isabel López, filla d'Antonio López i López, marquès de Comillas, i li va correspondre administrar les notables fortunes familiars.

Eusebi Güell i Jacint Verdaguer. Güell, pel fet de ser casat amb una filla del primer marquès de Comillas, Isabel López Bru, va tenir un tracte continuat amb Jacint Verdaguer mentre va estar al servei de la família López. El 1894, Verdaguer acompanyà Güell a fer un llarg viatge de tot un mes per Europa.

(es poden consultar notes a: *Verdaguer dia a dia. Cronologia de Jacint Verdaguer (1845-1902)*).



La porta del Drac al Palau Güell de Pedralbes (les Corts de Sarrià).

El primer encàrrec de Güell a Gaudí va ser el pòrtic d'entrada a una finca de diverses portes, en destaca la principal amb una reixa de ferro en forma de drac, amb ulls de cristall; aquesta figura representaria Ladó, el drac guardià del Jardí de les Hespèrides, vençut per Hèrcules en el seu onzè treball, episodi que narra Jacint Verdaguer en el seu poema *L'Atlàntida* en què podem percebre el possible origen de la figura d'entrada als pavellons.

Damunt del drac, hi ha un taronger fet d'antimoni, al·lusionant també a les Hespèrides. La forma del drac correspon a la posició de les estrelles de la constel·lació de la Serp, en la qual fou convertit Ladó com a càstig pel robatori de les taronges.



El 20 de març de 1892, palau de Pedralbes (les Corts de Sarrià). Verdaguer acompanya Eusebi Güell en la visita que diversos membres del Centre Excursionista de Catalunya fan al seu palau residencial. El 27 de març, *La Veu de Catalunya* es fa ressò de la visita que diversos membres del Centre Excursionista de Catalunya van fer el dia 20 al palau d'Eusebi Güell, soci de l'entitat, durant la qual l'amfitrió fou acompanyat per Jacint Verdaguer.



Gaudí. Verdaguer. Paral·lelismes entre dos genis

Gaudí feu el cambril de Montserrat per al mil·lenari.

Verdaguer compongué el Virolai.

Gaudí posà en moltes ocasions l'arquitectura al servei de la fe.

Verdaguer hi posà la poesia.

Verdaguer amplià els límits de la llengua.

Gaudí, els de l'arquitectura.

Verdaguer s'inspirava en la mitologia, el poble català i la naturalesa.

Gaudí, exactament igual.

Verdaguer traçà en El Canigó una epopeia nacional, un càntic a l'inici de la dinastia medieval catalana.

Gaudí restaurà Bellesguard, el darrer palau d'aquesta dinastia.

Verdaguer sentia un amor per la pàtria total i sense discussió

Gaudí sentia el mateix, fins i tot fou empresonat per negar-se a parlar en castellà a les autoritats.

El Brei, desembre de 2002.

“Parlar català és un obligat homenatge al nostre origen.” **Antoni Gaudí**



“El 10 de juny s’escau el centenari de la mort de l’arquitecte Antoni Gaudí, efemèride prou important per lligar la visita del Papa Lleó a les cada vegada més completes obres de la basílica de la Sagrada Família.”

“Diem que **Verdaguer i Gaudí** són a punt per rebre la visita del **Papa Lleó XIV** a la Sagrada Família. Tot i ser Gaudí el protagonista, hi hem de posar Verdaguer al costat, per l’estima mútua que es tenien tots dos, per l’alegria que mossèn Cinto havia expressat més d’un cop què sentiria en veure coronat el temple i perquè Verdaguer era admirador del Papa Lleó XIII qui, just el maig de 1878, quan Gaudí feia tot just tres mesos que era arquitecte, quan Verdaguer va viatjar a Roma amb el pelegrinatge organitzat per la Diòcesi de Barcelona per saludar el nou Papa, aquest va rebre de Verdaguer un exemplar dedicat de *L’Atlàntida*.

El Papa Lleó XIII, més endavant, manifestaria la seva admiració per Verdaguer, que li dedicaria l’any 1887 el llibre *Lo somni de Sant Joan*.”

Jordi Pasques. Diari d’Andorra. La tribuna. 28.02.2026. [fragment]

El 1881 el Papa Lleó XIII, per l’erecció canònica va proclamar la Mare de Déu de Montserrat Patrona de Catalunya

i va decretar la seva Coronació canònica.

I va atorgar el títol de Basílica Menor a l’església del monestir de Montserrat.

“Era l’11 de Setembre de 1924, Gaudí volia entrar a l'església dels Sants Just i Pastor de Barcelona per assistir a una missa en memòria dels **defensors catalans de 1714**.

La policia havia prohibit l'acte (era en plena dictadura de Primo de Rivera) i un policia li va barrar el pas, li va demanar la documentació parlant-li en castellà i Gaudí constatava en català. Els agents el van agafar pel braç i li van exigir que s'hi dirigís en castellà. Gaudí s'hi va negar i els va respondre en català. Quan la policia li va dir que "la seva professió l'obligava a parlar en castellà", ell va respondre: "*La professió d'arquitecte m'obliga a pagar contribució i ja la pago, però no a deixar de parlar la meua llengua*". A causa de la seva negativa a canviar de llengua, fou insultat, detingut i traslladat a comissaria. Després, va ser ingressat al calabós per "desobediència a l'autoritat". Hi va passar quatre hores, i les 50 pessetes de multa que li varen imposar, les va pagar el rector de la Mercè.”



Diada de Verdaguer Excursionista, una iniciativa organitzada per la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya i la **Comissió Verdaguer Excursionista**, que vol reivindicar la figura del poeta **Jacint Verdaguer** com a excursionista.

Diada de Verdaguer Excursionista a la Vil·la Joana Casa-Museu Verdaguer

Cada any, membres d'entitats excursionistes de Barcelona i algunes dels voltants, pertanyents al FEEC, sortien dels seus llocs d'origen, pujaven la muntanya de Collserola a peu i a les 12 del migdia conflueixen a la **Vil·la Joana-Museu Verdaguer de Vallvidrera**, a retre homenatge a Verdaguer excursionista.

Jornades de Verdaguer Excursionista

Són l'ampliació de la **Diada de Verdaguer Excursionista**, és la dedicació de diversos actes d'homenatge a Verdaguer Excursionista, visites, caminades i actes a llocs que duen el record del pas del poeta.

Les **Jornades de Verdaguer Excursionista** són una iniciativa organitzada per una entitat diferent cada any, amb el suport de la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC), que vol reivindicar la figura del poeta Jacint Verdaguer com a excursionista.

Jornades de Verdaguer Excursionista 2026

organitzades i coordinades pel

Centre Excursionista de Catalunya

Homenatge a al poeta Verdaguer a la seva tomba

El **professor Jordi Mir**, filòleg, escriptor, estudiós de la vida de Pompeu Fabra, membre de l'Institut d'Estudis Catalans, verdaguerista, activista cultural, excursionista, de la **Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya**, creador l'any 1968 de la Flama de la Llengua Catalana que després de mig segle de vida continua convertida en un dels pilars culturals de la FEEC. Promotor de la Diada de Verdaguer Excursionista a la Vil·la Joana Casa-Museu Verdaguer.

Participa anualment a l'homenatge a Verdaguer a la seva tomba. Presentador cada any de l'entitat excursionista organitzadora de les **Jornades de Verdaguer Excursionista**.

Degut a la seva obligada absència, ens envia la seva adhesió:

Benvolguts amics del **Centre Excursionista de Catalunya** que aquest any honoreu el poeta Jacint Verdaguer a la seva tomba, una personalitat estretament lligada a la vostra entitat.

Per molts anys pel 150è aniversari de la fundació de la vostra acreditada entitat.
Per molts anys per aquests 150 anys d'excursionisme català.

En aquest context, cal recordar que Jacint Verdaguer va ser soci del CEC, fet que reforça el vincle entre la seva figura i la tradició excursionista del país.

El Centre Excursionista de Catalunya heu preparat un interessant programa d'actes Jornades de Verdaguer Excursionista durant l'any, també a l'habitual acte al cementiri de Montjuïc, per honorar Verdaguer a la seva tomba, en l'Acte de Commemoració del 124è aniversari del traspàs del poeta.

El *Centre Excursionista de Catalunya* (CEC) és una entitat esportiva i cultural fundada l'any 1876.

La relació entre el **Centre Excursionista de Catalunya** (CEC) i **Jacint Verdaguer** és profunda, ja que el poeta va ser un excursionista fervent, amant de la muntanya i soci destacat de l'entitat des dels seus inicis.

El vessant excursionista del poeta Verdaguer va ser recórrer tot el Pirineu i molts altres indrets de Catalunya, utilitzant aquestes caminades com a inspiració per a la seva obra literària.

L'essència que Verdaguer ens transmet no s'esvairà mai i per a tots nosaltres ha de ser un al·licient permanent per mantenir la il·lusió de viure i de creure. Que avui siguem aquí és un signe innegable d'aquesta voluntat.

Barcelona, Cementiri de Montjuïc, tomba de Verdaguer, 14 de juny de 2026.

L'heura

Als excursionistes

[fragments]

Per què a les fulles d'heura esmaragdines
Déu la figura los ha dat del cor?
Perquè, amigues fidels de les ruïnes,
los donen l'abrigall del seu amor;

Perquè l'alt capitell que el temps esfulla
devorant ses figures afamat,
nos sembla, amb nou relleu i amb nova fulla,
testa a on lo cabell ha rebrotat.

Quan mor un roure vell en la roureda,
si l'heura, sa estimada, el sobreviu,
en ses branques i tronc penjada es queda,
convidant als aucells a fer-hi niu.

De Catalunya l'arbre viu encara;
si és vell, grat sia a Déu, no és moridor;
lo fruit daura sa cima com suara,
i està com sempre sa brancada en flor.

Endreça

Excursionistes, que pel pla i la serra
en lo camp de la pàtria espigolau,
ajudau-li a collir lo que és a terra
ajudau-li a servir lo que li cau.
Puix vostre cor en son passat s'abeura,
aconhortau-la de tant bé perdut;
per ella sou vosaltres un brot d'heura
que s'enfila amorós a son escut.

Jacint Verdaguer

«L'heura» dins *Caritat*

Escrits de Jordi Mir sobre Verdaguer excursionista

(fragments)

Això ho sabem bé tots els que hem tingut la sort de descobrir Verdaguer i fer-nos-en un referent. D'una manera breu, sí que no em sé estar de repensar en un aspecte de Verdaguer en el qual m'he sentit, es pot dir que al llarg de tota la vida, especialment lligat. I és en el Verdaguer excursionista, com a model de com acostar-se al país per aprofundir-ne el coneixement i l'estimació i com a font de retrobament amb l'essència de la llengua que ens agermana, base de la nostra identitat.

En referència al lligam de Verdaguer amb el Centre Excursionista de Catalunya.

Permeteu-me, que d'una manera succinta, recordi alguns detalls que confirmen la trajectòria i l'esperit de Verdaguer com a excursionista.

Des de 1878 va ser **soci de l'Associació Catalanista d'Excursions Científiques**, la primera entitat excursionista catalana creada tot just dos anys abans, el 1876 i ho fou segurament seguint els passos de **Marià Aguiló**, que en formava part des del primer dia, el qual ell, com posteriorment va fer **Pompeu Fabra**, van reconèixer com un referent en matèria lingüística. El reconeixement que ja havia obtingut com a excursionista va fer que el dia **1 de gener de 1902 la junta del CEC el nomenés soci honorari** i que el **14 de desembre de 1905** fos instal·lat el seu retrat a la galeria d'excursionistes il·lustres, on avui encara figura amb tot honor.

Ferran Alexandri Director de **Muntanya** ANTON ABEL (AFCEC)

Pintura a l'oli original de P. Olivella, exposada a la galeria d'excursionistes catalans il·lustres de la sala d'actes del CEC.

Les imatges més evocadores de la muntanya que ens ha deixat són les dels seus dos grans centres d'atenció: el **Canigó** i **Montserrat**.

La bellesa i la transcendència del seu gran poema sobre l'emblemàtic massís pirinenc ha superat les fronteres del nostre país i l'ha consagrat, al costat del seu incommensurable *L'Atlàntida*, com el nostre gran poeta èpic. El ressò, la pervivència continuada i l'anomenada que li ha donat el poema canigonenc ens pot fer creure que és el que més el va arribar a atraure, però un detall extret d'una carta del **26 d'octubre del 1880** dirigida a **Antoni Puiggarí**, que no figura a l'epistolari verdaguerià, matisa aquest sentiment.

Des de Santa Perpètua de Mogoda, després d'explicar al seu amic rossellonès tots els indrets de la Catalunya del Nord que havia resseguit aquell estiu, entre els quals els cims del Puigmal i el Puig Peric i una nova ascensió al Canigó, li diu: ... *i me n'aní amb lo cor ple d'afecte i amb lo cap ple d'idees, d'eixa hermosa comarca, germana del meu país. Lo Rosselló és una terra verament privilegiada per Déu, sembrada de monuments primitius, plena de verdor i de vida, i coronada pel Canigó, la muntanya més hermosa que he vist, després de Montserrat.* Una confessió reveladora que vista en profunditat segur que donaria lloc, encara avui, a conclusions interessants.

En el conjunt de les seves excursions són centenars i centenars les referències d'indrets que, tal com hem tingut la sort de poder-los anar descobrint, ens hem pogut adonar de la dimensió de país que ens ha llegat per a gaudi nostre.

Com a excursionistes, doncs, el nostre agraïment perpetu a **Mossèn Cinto**. Un agraïment que, també cal dir-ho, els que ens en sentim deutors hem procurat fer patent sempre que hem pogut. Ara no és el cas d'entretenir-s'hi, però tampoc no és sobrer del tot de deixar-ne constància d'una manera resumida. Les ocasions en què l'excursionisme col·lectivament ha recordat Verdagner ja venen de lluny. Recordem-ne algunes:

El **10 de juny de 1932**, als **trenta anys de la mort**, al santuari del Mont se celebrà un aplec amb la col·locació d'una placa a la cambra on va arrodonir la idea d'escriure *Canigó*.

L'**octubre de 1952**, any del **cinquantenari**, es va preveure una concentració massiva a Vil·la Joana que va ser **prohibida** al darrer moment per les forces governatives. Més endavant, es va **repartir, clandestinament, un llibret** que s'havia editat amb motiu de l'acte.

El **21 d'octubre de 1956** es va inaugurar un mirador prop del cim de Sant Jeroni, a Montserrat, com a desgreuge de la commemoració frustrada quatre anys abans.

El **1977**, els **75 anys de la mort** es van commemorar amb aquests actes: el **18 de juny**, amb la **col·locació de la placa que encara honora aquesta tomba**; el **22 de juny** amb una sessió acadèmica a la Biblioteca de Catalunya; i el **7 d'octubre** amb un concert de l'Orfeó Gracienc al monestir de Pedralbes.

El **1983**, el centenari de la seva ascensió a la Pica d'Estats es va celebrar així: el **3 de juliol** amb la inauguració d'un **símbol escultòric a l'Argenteria** per recordar el seu pas pel congost de Col·legats; el **24 de juliol** amb una ascensió col·lectiva a la Pica d'Estats i la denominació de **Pic Verdagner** a la punta oest del cim; i el **10 d'octubre** presentació al **Palau de la Generalitat del llibre *Verdagner a la Pica d'Estats***.

El **22 de febrer de 1986**, al cim de **Sant Jeroni de Montserrat**, va ser evocat el **centenari de l'edició de *Canigó***, dins els actes del **XVII Renovació de la Flama de la Llengua Catalana**.

El **21 de maig de 1995**, el **150è aniversari de la naixença** es va commemorar amb un acte davant el monument erigit en honor seu a **Prats de Molló**.

El **2002**, amb motiu del **centenari de la mort**, es va celebrar un **aplec** molt concorregut a **Vil·la Joana** i s'hi va col·locar una **placa, rèplica** de la que la **circumstància política no va fer possible l'any 1952**.

L'acte, a més, va deixar com a rastre la celebració, des del **2004 al 2018**, de **quinze trobades** que, sota el lema de ***Diada de Verdagner excursionista***, van donar lloc a divulgar, a través d'uns llibrets successius, aspectes de la seva presència arreu del país, com són els monuments, símbols i plaques que hi té erigits, les poblacions que el recorden amb un carrer o un espai públic, així com els poemes que li han dedicat autors que l'han succeït en el conreu de les lletres o dibuixos i retrats d'artistes que n'han volgut perpetuar la seva imatge.

125 anys de la conferència que Jacint Verdaguer va fer a l'antiga sala d'actes del Centre Excursionista de Catalunya

L'any 2009 tingué una significació especial perquè es compleixen 125 anys de la conferència que Jacint Verdaguer va fer a l'antiga sala d'actes del Centre Excursionista de Catalunya, adossada als capitells romans del vell temple d'August, seu social d'aquesta entitat. Concretament, el 7 de març de 1884 hi llegí la narració de les seves excursions per l'Alt Pallars.

A més a més, el 26 de novembre del mateix any hi donà a conèixer la poesia «L'heura», inspirada en l'escut social del CEC, i dedicada als excursionistes.

Va ser durant les dècades de 1870 i 1880 que Jacint Verdaguer va pujar alguns dels cims més emblemàtics dels Pirineus; sobretot destaquen les dues travesses fetes els estius de 1882 i 1883 mentre preparava l'obra *Canigó*.

Va ser en aquesta aventura excursionista quan va pujar a l'Aneto, al Canigó i a la pica d'Estats.

Per commemorar-ho, des de l'any 2004 se celebra a Vil la Joana la Diada Verdaguer Excursionista. Aquesta efemèride vol recordar el vessant excursionista del poeta. És una diada que compta amb el patrocini de la FEEC, i està organitzada per la Comissió Verdaguer Excursionista, formada per un bon nombre d'entitats i clubs muntanyencs.

Per tot això, en aquesta edició de la revista *Muntanya* (revista trimestral editada pel CEC des de l'any 1970). Volem fer una aportació més, un novell brot d'heura, amb alguns aspectes poc coneguts o singulars de Jacint Verdaguer.

L'essència que Verdaguer ens transmet no s'esvairà mai i per a tots nosaltres ha de ser un al·licient permanent per mantenir la il·lusió de viure i de creure. Que avui siguem aquí és un signe innegable d'aquesta voluntat.



140 anys de l'edició de *Canigó*, de Jacint Verdaguer

S'espera en els pròxims mesos una nova edició crítica de *Canigó* a Verdaguer Edicions a càrrec de Joan Santanach. El poema èpic català torna més viu que mai.

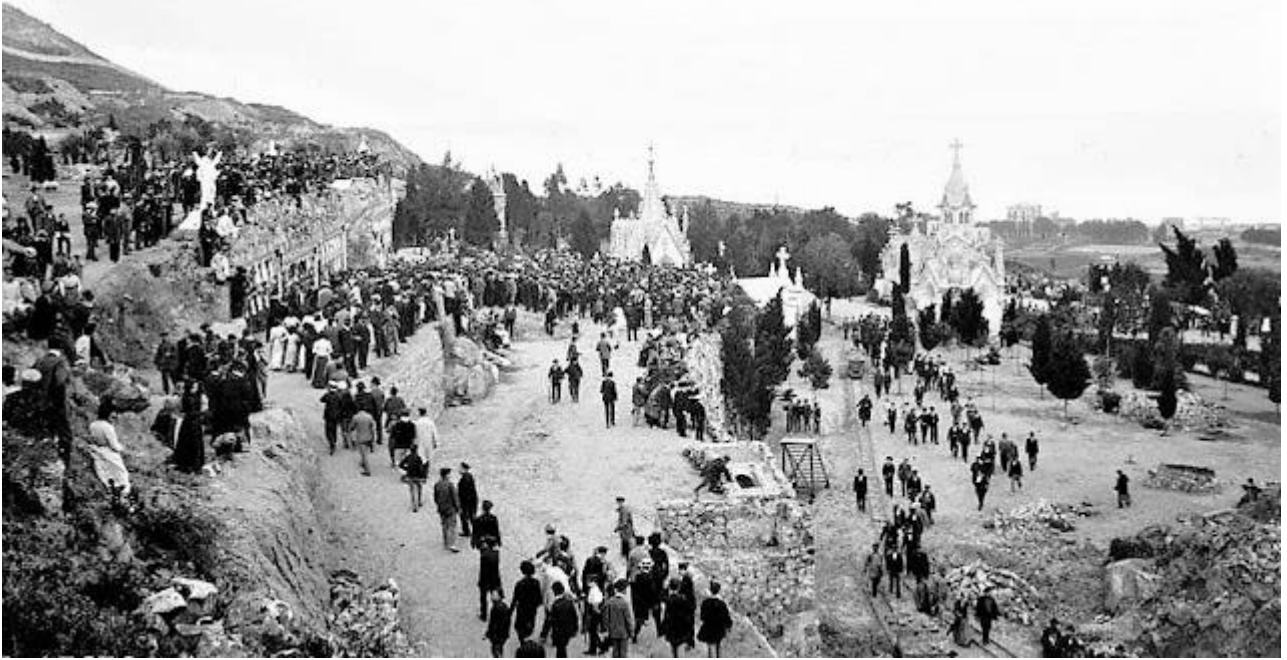
Per Jordina Boix, directora de la Fundació Jacint Verdaguer i de la Casa Museu Verdaguer.

¡Quins crits més horrorosos degué llançar la terra
infantant en ses joves anyades eixa serra!
¡Que jorns de pernabatre, que nits de gemegar,
per traure a la llum pura del sol eixes muntanyes
del centre de sos cràters, del fons de ses entranyes,
com ones de la mar.

Jacint Verdaguer. *Canigó*. CANT QUART.



Enterrament de Mossèn Cinto Verdaguer al cementiri de Montjuïc, divendres, 13 de juny de 1902



Per la tomba de mossèn Cinto

Aquí jau el Poeta. Tot un poble
vingué a enterrar-lo i se'n tornà plorant:
l'esplendor de la parla catalana
damunt la tomba va restar immortal.

Joan Maragall



Corones de flors davant la tomba de Jacint Verdaguer al cementiri del Sud-Oest de Montjuïc.
Enterrament, 13 de juny de 1902. Fot: Francolí, José Maria.



Monument a l'Atlàntida a Folgueroles

“Situat a l'entrada del poble, erigit el 1977, en commemorar-se el centenari de la publicació de *L'Atlàntida*, de **Jacint Verdaguer**.

Obra de l'escultor **Jordi Pallàs**, de Sant Julià de Vilatorrada.

Representa escenes de la lluita dels atlants durant l'enfonsament del continent en les aigües de l'oceà.”

Verdaguer

És ell, l'etern!... És l'Home complert... El rei i mestre
del fet i la quimera, del somni i l'acció...

Com un atribut doble fulguren en sa destra
els llamps de Zeus i alhora la lira d'Apol·ló.

D'aqueixa doble força pel geni sublimada,
que va enriquir, partint-lo, son estre divinal,
la glòria del Poeta, per sempre auriolada,
enmig de les centúries resplendirà, immortal.

Caterina Albert



Verdaguer, amb la seva obra va restituir la llengua i va evocar la història

III

Indrets del Record

Indretsdelrecord@gmail.com